

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

ג א מ"י פ"א מהל'
שנתות הלכה פ סנה
שני רעו .
[וע"פ חו"ס ב"ק קנ"ד
אין וחסו' ריש ב"ב ג
ד"ה שנים וחסו' ריש
ב"ב ג]

מכרי תנא ממכות סליק . אט"ג דקיימא לן (פ"ו דף ז') דבתרי
ממכות און סדר למשנה ה"מ לענין מחלוקת ואחר כך
סחס שרבי לא סנה להלמודיו הממכות על הסדר אבל אחר
ששאלו סדרן על מכוון בהוייתן זו אחר זו : **הייב** על הראש
שחיס . גראה דאט"ג דעל הזקן
אטו חייב אלא בחטור כדאמר בפ'
בתרא דמכות (דף כ"א) דבעי' גילוח
שיס בו השמחה בהקפת הראש חייב
אף במספרים כעין חטור כדמוכח
בפ' ג' מיניס (מ"ז דף מא' וסס)
דקאמר אי כתיב ראשו ולא זקנו
הוה אמילת תרתי משמע דלחי עשה
ודחי לא תעשה ומשמע דהקפת כל
הראש שמה הקפה וכתבי בחטור
מגלן ולהכי כתיב זקנו ואי לא מחייב
בהקפת הראש אלא בחטור אי"כ
שפיר שמעינן מראשו דגילוח מזלורע
בחטור מדאמר רחמנא דעשה דמזלורע
דחי לאו דהקפה והא דקתני בתוספתא
דמטות גבי ראש דלחי חייב עד
שיקפטי בחטור איכא למימר מאי
תער כעין חטור כדאשכחן פרק ב'
מ"ז (ס"ג דף מה) דלמור רב מיקל
אדם כל גופו בחטור ומפרש הסס
כעין חטור וליכא למימר דהקפת
הראש שרי במספרים ונקט בתוספתא
דוקא חטור לאפוקי מספרים ומ"מ
מראשו לא שמעינן דגילוח מזלורע
בחטור כיון דהקפת הראש אכור נמי
במלקט ורטיטי דהא ודאי במלקט
ורטיטי לא אפשר במזלורע דגילוח
כתיב ביה ולי"כ מראשו ידעינן חטור
וכרי אליעזר דלמור בפרק אלו
הן הלוקין (מכות דף כ"א) דמלקט
ורטיטי נמי גילוח עבדי ליכא
לאוקמי דאי"כ מוקט נמי לא שמעינן
חטור דהא מלקט ורטיטי הוי גילוח
שיס בו השמחה ומיזה מפורת כהניס
דקתני יס בראש מה שאין בזקן
שהראש אכור במספרים כדחטור
אין ראי' דבגזיר' איירי דקתני הסס
מה ת"ל ראשו לפי שגאמר חטור
לא יעבור על ראשו וכו' והא
מסיק מה ת"ל ראשו מה ת"ל זקנו
מפני שיס בראש מה שאין בזקן כו' :
ועל

על המזור שאכל את הטמא **יר מאיר** אומר
בל השעירין כפרתן שוה על טומאת מקדש
וקדשיו והיה **יש** אומר שעירי ראשי חדשים
מכפרים על המזור שאכל את הטמא ויש
רגלים מכפרין על שאין בה ידיעה לא
בתחלה ולא בסוף ושל **יום הכפורים** מכפר
על שאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה
ידיעה בסוף * **אמרנו** לנ מהו שיקרבו זה
בוה? **אמרנו** להן יקרבו **אמרנו** לו הואיל ואין
כפרתן שוה היאך קרבין זה בוה? **אמרנו** להם
כולן באין לכפר על **טומאת מקדש** וקדשיו
ר"ש בן יהודה אומר **משלמו** שעירי ראשי
חדשים מכפרין על המזור שאכל את
הטמא **מוסיף עליהן** של רגלים שמכפרין
על המזור שאכל את הטמא ועל שאין בה
ידיעה לא בתחלה ולא בסוף **מוסיף עליהן**
של יום הכפורים (ב) (שהן) מכפרין על המזור
שאכל את הטמא ועל שאין בה ידיעה
לא בתחלה ולא בסוף ועל שאין בה ידיעה
בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף **אמרנו**
אמרנו לו אם כן יהיו של יום הכפורים
קרבין בראשי חדשים אבל היאך ישל
ראשי חדשים קרבין ביום הכפורים לכפר
כפרה שאינה שלה? **אמרנו** להם כולן באין
לכפר על טומאת מקדש וקדשיו ועל זון
טומאת מקדש וקדשיו **שעיר הנעשה בפנים**
ויום הכפורים מכפרין **על שאר עבירות**
שבתורה הקלות והחמורות הודונות
והשגנות * **הודע** ו'לא' הודע' עשה ו'לא'
תעשה כריתות ומיתות בית דין **שעיר**
המשחלח מכפר , אחד ישראלים ואחד כהנים
ואחד כהן משוח , מה בין ישראלים לכהנים
ולכהן משוח? אלא **שהפך** מכפר על הכהנים
על טומאת מקדש וקדשיו **ר"ש** אומר **בשם**
שרם השעיר הנעשה בפנים מכפר על
ישראל בכך דם **הפך** מכפר על הכהנים

על טור שאלו את העמא . אדם טור שאלו את הקדש טמא
ובגמרא מפרש מנא ליה , ואף על פי שאין בה חייב ברם יבטח
כפרה זו על כך : כל השעירים כפרתן שוה . כל שעירי מוספין
בין שעיר הנעשה בחון דיום הכפורים בין של רגלים בין של ראשי
חדשים כפרתן שוה כולן מכפרים
על כל : על שאין בה ידיעה
בתחלה ויש בה ידיעה לבסוף
על שאין בה ידיעה לא בתחלה
ולא בסוף על טור שאלו את
הטמא ויפקא מינה לטומאה שאירעה
בין זה לזה , אבל שעיר הנעשה בפנים
לא נחלקו עליו שאינו מכפר עם אלו
ולא אלו חולין את תלייתו **פשיט** בה
ידיעה בתחלה ושאין בה ידיעה בסוף
כדאמר בגמרא (דף מה) : הוה ר"ש
אומר . האי נקט לה משום דבעי
למימר אמרו לו מהו שיקרבו זה
בוה? אם אכר שעיר שהפרש ליום
הכפורים ומתכפרו בלחור ומלא
זה ברגל לו בראש חדש מהו שיקריב
לשם שעירו של יום : היאך יקרבו .
והלא כשהפרש לא לכפר על כפרה
זו הופרש , וכרי מאיר דקאמר להא
בשלמא אי אמרינן כולן כפרתן שוה
יקרב שהרי כולם כפרה אחת מכפרים
אלא לילדן זה הופרש לכפר על
שאין בה ידיעה בתחלה ויש בה
ידיעה בסוף היאך יקרב לכפר
ברגל על שאין בה ידיעה לא בתחלה
ולא בסוף? או ברי"כ לכפר על טור
שאלו את הטמא : כולן באין לכפר
על טומאת מקדש וקדשיו . כל זה
וכיון דכך שוין וטע"פ שפירושיהן
חלוקות יכול הוא ליקרב דהא לכפר
על טומאת מקדש וקדשיו הופרש
ועל טומאת מקדש וקדשיו הוא
קרב : משמו . של ר"ש וסחל ר"ש
הוא ר"ש בן יוחאי : ועל זון
טומאת מקדש וקדשיו . סתמא היא :
הודע ולא יודע . בגמ' מפרש לה :
אחד ישראל כו' . בגמ' פריך מאי
קאמר שבתחלה השוים והדר הני
מה בין ישראל לכהנים : אלא שהפר
מכפר על הכהנים גרסו' ול"ג שדס
הפר : אלא **הפך** מכפר על הכהנים .
בל שעיר הפנימי מכפר על ישראל
דהיינו תליית יסורין דיש בה ידיעה
בתחלה ולא בסוף וזון טומאת
מקדש וקדשיו וכן **כפרת** שעיר
המזון של כהן הקרב ביוה"כ
בפנים כמו שמפורש בלחרי מות
מכפר על הכהנים כדליף בגמרא :
גליון
הש"ס

ד ב מ"י פ"א מהל'
השנה הלכה ב :
ה ג מ"י פ"א מהל'
שנתות הלכה ט :
ו ד מ"י פ"ב מהל'
עב"ס הלכה א סנה
לאון מ טו"ע י"ד ס'
קפא ספ"ק א :

רבינו הגנאל
מכרי תנא מסכות
סליק . כלומר
מכות מכות השלים .
ס"פ פתח אחריה סס'
שבועות וישמנה איירי
דתנא בכפות וחייב

רבי שמעון אומר וכו' . לחלוק בל על שאומר למעלה אחד כהנים ואחד ישראלים שוין ככפרת
חלוקין ככפרתן אלא בטומאת מקדש וקדשיו וקאמר ר' שמעון כסם שאתה מודה בדם השעיר הפנימי שמכפר על ישראל כפרתו בלא
שום וידוי אלא כפרת היוזם הדס , שאין וידוי בשעיר הפנימי אלא במשחלת , כך דם הפר מכפר בלא שום וידוי על הכהנים על
טומאת מקדש וקדשיו , אייתר ליה וידויו של פ"ב במקום וידויו של שעיר המשחלת לכפר על הכהנים בשאר עבירות ואין להם כפרה בשעיר
המשחלת : **גמ'** ממכות סליק . כך סדר המשנה שבועות אחר מכות : על הראש . על הקפת ראש שחיס דהא פלח כתיב (ויקרא
יט) ופלה לשון סוף וקלה הוא כמו (שמות כו) לפלח יס (שם) לפלח נבז מקום חיבור הגלגולת עם הלחי והן מקום האדעין :
ועל

אמרנו / ר"ל
"אמרנו" א"א ט"א
ט"א אלו דעין ס"ו
באמרנו (ס"ו באמנות)
וחזק אמרנו

חייב כיון דלא מקסי' ראש לוקן לענין מספרים מ"ל לפטור בראש במלקט ורטיטי אף דמוס' כתבו אחר כך וליכא למימר דשרי במספרים וכו' דהקפת הראש אכור במלקט הרי דלענין מספרים אהיק ובלמלקט לא
אהיק . היינו דאחיק רק לענין המפורש בקרא זו ולא תשחית דבעי' השמחה ולמלקט לא אחיק . אבל כתיב לומר למלקט אחיק ולמספרים לא אחיק מה"מ לחלק וכו' למה דפסקי' בש"ע ס' קפ"א ס"ב דהוי' למע' להאוסרים
בהקפת הראש במספרים ס"ב יס לאסור במלקט וכו' ויהי אכור לקטן פלח בראש . וי"ע לירגא וכתבתי מזה בתשובה :